

יאיר ניצני מרים גבה

חופשת שחרור

חשבותי שהניצחון על הקורונה היה החלק המורכב בחיי, עד שנסעתי עם הבנות לכמה ימים באיטליה

ולימדו לדבר לנוסעים במיקרופון בלי שזה יישמע כמו כרוז בסופר או טיול מאורגן. הרגתם לנו את האוזניים. בשנת 2022 אפשר להתרחק קצת מהמיקרופון, לשים לב לאותיות ב' ורפ' שעושות פיצוצים באוזן, ובלי פורפרו לפני שמתחילים לדבר.

הבל היופי, שקר הווסטאפ

כשחליתי בקורונה נאלצתי לרחות כל מיני עניינים. החשוב שבהם, בלי להיכנס לפרטים, היה בדיקה רפואית עם אלמי נטים פולשניים שלא היו מביישים את התוכניות של פוטין באוקראינה. כשקיבלתי את האומיקרון השארתי הודעה במשרדו של הרופא המטפל שעקב מחלתי לא אוכל להגיע, ואחרי שהחלמתי השארתי הודעה נוספת שאני מבקש לקבוע תור חדש לבדיקה. הוספתי בהודעה למנהלת לשכתו של הרופא שאהיה בחו"ל כמה ימים, ושנתקשר איתי בווסטאפ.

אחרי כמה שעות קיבלתי הודעה מוקלטת מהגברת, בזו הלשון: "דרך אגב, יאיר ניצני ממשימם ממשיך שקרן. הוא התקשר אלי ואמר שהוא דוחה את הבדיקה שלו בגלל שהוא בבידוד. היום הוא מסמס לי שהוא רוצה תור חדש, אני כותבת לו שאני תקשר אליו ונתאם, ואז הוא כותב לי: 'אני בחו"ל'. איך אתה בחו"ל כשאתה בבידוד?" הבנתי שהגברת שלחה אלי בטעות את ההודעה שבה התכוונה לרכז עלי עם מי שהו אחי, ופרצתי בצחוק משוחרר. זה כמו כוכן שאני שקרן, כך שלגברת יש חושים חדים. אבל באופן חריג, הפעם דווקא לא שיקרתי. השמעתי את ההודעה לבנות שלי, שהפסיקו לנשום מרוב צחוק, עד שכמעט היה צריך לחבר אותן לאקמו.

גם אני טועה לא פעם בכתובת הווסטאפ שאליה אני שולח הודעות, והפחד הגדול הוא שאשלח בקבוצת המשפחה המורחבת את המשפט "אני מקווה שהרוד הסתום שלך לא מתכוון להגיע לליל הסדר" (בשביל זה יש את קבוצת "המשפחה המורחבת בלי דוד איציק הסתום"). אני גם מקווה שלא אשלח בקבוצת "שכנים הרצל 16" את ההודעה "כדי שיהיה שמח בסופ"ש בצמיר, אל תשכחי לשים בתיק את הכרורים הכחולים".

במחשבה שנייה, ניסיתי להבין מה מבחינתה היה השקר שלי. העובדה שרחיתי, שנסעתי או שחליתי? חוץ מזה, אם מצב האיברים הפנימיים שלי כזה מעניין, למה המידע הרי פואי החשוב הזה עובר לחבר או לחברה שלה, ולא לתוכנית התחקירים "עובדה"?

מכיוון שכבר שיקרתי בחיי, נזכרתי שכאשר הייתי תלמיד ממש לא מצטיין בבית הספר, פסלו לי לא פעם מבחנים, בטענה שהעתיקתי ממישהו אחר. כשהתלוננתי פעם אצל אבא שלי שבבחינה האחרונה נפסלתי למרות שבכלל לא העתקתי, הוא ענה לי שהוא מאמין לי, אבל הפסילה היא עבור 50 ההעתיקות הקודמות שבהן לא נתפסתי.

כתבתי בחזרה לגברת המבולבלת: "איזה כיף של הודעה. האמת היא שבשבוע של הבדיקה באמת הייתי חולה, ולכן ביקשתי לבטל. אחרי שהייתי שבוע בבידוד והחלמתי, טסתי הבוקר לחו"ל. אני משקר לא מעט, אבל מקפיד לעשות את זה רק בעניינים שעשויים להניב לי עוד כסף, פחות נושאים רפואיים. סוף שבוע נעים. ומומלץ להתמקצע בווסטאפ".

yairn@israelhayom.co.il

בתי יודעת קצת יותר, אבל לא הרבה יותר. צעדנו ברגל לפי גישה עם סבתא בת 85 שמנהלת חברת תוכן איטלקית. הגברת, שלא יודעת מילה באנגלית, ידעה לספר לנו איכשהו שהיתה לה סבתא יהודייה. במשך שעה וחצי שוחחנו באיטלקית רצוצה על ענייני עבודה, חוזים ותמלוגים, כשמדי פעם אני מפשפש בגוגל טרנסלייט בחיפוש נואש אחרי מילים באיטלקית או מנסה לשחזר מילים ששמעתי מסבי ומסבתי, עליהם השלום והצ'א. הם היו איטלקים מלידה. קראתי פעם שמאמץ מוחי הוא המי עייף ביותר, מה שהסביר את השנ"צ הממושך שהגיע אחר כך. ללכת לשופינג עם שתי בנותיך זו חוויה מיוחדת. בנות זקור קות לנקודת התייחסות, וברור גם להן וגם לי שרעתי בענייני אופנה אינה נחשבת יותר מדעתה של סירי, ואין ספק שהן היו מעדיפות את חברתה מלאת החרווה של אמא שלהן. הטענה לגביי היא שאני אומר על הדברים היקרים שהם מכוערים, ועל הזולים שהם מדהימים. אבל למרות חוסר הנחיצות שלי במקום, העדפתי ליהנות מהחוויה, לראות מה מעניין אותן,

השבוע, אחרי כמה וכמה ימי בידוד והחלמה, קופת חולים שלחה לי תעודת מחלים מקורונה. שלחתי אותה מייד למסגור, בכל זאת יש לי מעט תעודות המעידות שסיימתי משהו בהצטיינות. בתזמון מעולה נקבעו לי שתי פגישות חשובות באיטליה, וכמחלים טרי ובוגר הפקולטה למדעי האומיקרון, יכולתי לנסוע בלב שקט. הרגשתי פתאום כמו בטיול אחרי צבא שאף פעם לא עשיתי (אם כי כאן נראה פחות הגיוני לניסוע לנקות את הראש בסינ).

הידיעה שכבר חליתי משחררת אותך, לפחות זמנית, מהפחד להידבק, ולכן הצעתי לרעייתי ולשתיים מבנותינו, שהיו פנויות, להצטרף. אלא שלא תמיד יודע אדם למה הוא נכנס. מכיוון שהנסיעה היתה מהרגע להרגע, מיהרתי להתעמק ולקרא מה בדיוק עושים לפני נסיעה לחו"ל בעידן החדש, וחיטפתי געגוע למקצוע ההולך ונעלם של סוכן נסיעות. עכשיו לא רק שאין עם מי לדבר ואתה נאלץ להתמודד לבד מול אתרים אוטומטיים ובוסטים שנמצאים על שרת בהודו ומעולם לא היו בנתב"ג, גם הטופסולוגיה לא נגמרת והתקנות משתנות בכל רגע.

ישבתי חצי יום מול המחשב והזמנתי כרטיסי טיסה, חדרי מלון וטופסי כניסה לאיטליה, ובעיקר ניסיתי להבין אילו בדיקות בדיוק צריך לעשות לפני ההמראה. מתוך טיפשות או זהירות יתר ביצענו כרטיס בדיקת PCR שעלתה מלא כסף, למרות שכנראה לא היינו צריכים. הבדיקה נערכה ערב הנסיעה בתקווה שנקבל את התוצאות לפני הטיסה, ואכן, התוצאות המיוחלות הגיעו לנייד שלי ב-2 לפנות בוקר, כשהטיסה ב-6. התברר שאני שלילי (מה חדש?), הבנות שליליות, ורק הגברת הראשונה חיובית, כי לא עבר מספיק זמן מאז שחלתה, והבדיקות נוטות לשקר.

שכבנו שנינו במיטה בחושך, אובדי עצות, ואני הצעתי לבטל את כל העניין. את הפגישות שלי אני יכול להזניק, או שפשוט אסע

לבדי. אבל רעייתי דחקה בי לנסוע ולקחת איתי את הבנות. קיבלתי עלי את הדין בצער לא גדול מדי, ועלינו לטיסה. מצד אחד, כיף לנסוע לחו"ל עם בנותי, שהן כבר בוגרות ועצמאיות. מצד שני, מבאס להשאיר בבית בת אחת מטעמי לימודים ואת הגברת הראשונה.

האיטלקים

חטפו את הקורונה חזק מאוד ומקפידים מאוד על תו ירוק, כולל בתור בקיוסקים לקפה. הם מקפידים באמת, לא כמו הישראלים, שכשאומרים להם שצריך תו ירוק הם שואלים אם יש את זה בעור צבעים. בניגוד למטלית עם הגומיות, שמקובלת אצלנו, האיטלקים מתעקשים על לא פחות ממסכות 95%, ובגלל שהמסכה הנ"ל קצת קטנה ולוחצת עבור פני השמנמנות, חששתי שכשאחזור הביתה, אשאר לנצח עם שני פסים על הלחיים כמו ניתוח מתיחת פנים שיצא משליטה ועם אוזניים אדומות ומוטות הצידה כמו ד"ר ספוק.

לפגישה העסקית בבוקרו של יום שמי במילאנו לקחתי את בתי הבכורה, שלמדה כמה חודשים איטלקית כסטודנטית באיטליה. למרות זאת, גם האיטלקית שלה וגם שלי מוגבי לות למדי. במקרה שלי, השפה מאפשרת לי תקשורת בסיסית בלבד – נגיד, לבקש תוספת ארטישוק לפיצה, או להגיד אם אני רוצה פטריות כמהין על הפסטה.

איור: טל לזר

איזה טעם הן פיתחו במהלך השנים, איך הן עוזרות זו לזו, וגם להיות שם עם הארנק כשצריך. מכיוון שהבכורה שלנו קיבלה לאחרונה טבעת אירוסים מהחבר שלה, הרשינו לעצמנו להציץ בחצי עין גם על שמות לות כלה. תודה רבה, בקרוב אצלכם. בהיעדר נכד או נכדה, בשלב הזה, עצרנו גם בחלונות ראויה של סוודרים לכלבים, למרות שלפודלית המדוברת יש סוודר טבעי שנראה בעיניי מחמם מספיק.

בחודשים האחרונים

דיאטת פוסט-קורונה (הסגרים והבידודים של השנתיים האחרונות לא היטיבו עם הגזרה שלי), כולל דיאטנית צמודה. אבל נסיעות לחו"ל, ולאטליה בפרט, הן סיוט עבור כל שומר משקל. בכל מסעדה, בעודי מעיין בתפריט הפסטות והמנות האחרות, נות, קפצה מולי דמותה הווירטואלית של הדיאטנית, כשהיא שואגת: "לאאאאא!" ומאיימת לחבוט בי עם עלה מנגולדה. אין בכוונתי לשתף אתכם כרגע בחריגות שעשיתי מהתפריט המאושר, אבל אני בהחלט יכול לעדכן שאני מתוח מאוד ואף חרד לקראת השקילה שתגיע בעוד כמה ימים.

הערה קטנה לטייפוני המופלאים: אתם, שמפעילים מטוסים כל כך משוכללים עם מיליוני כפתורים, אנא עשו מאמץ קטן